

Jézus Urunk

2026. évi nagyböjti és feltámadási tanításai

1. tanítás

2026. február 20.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik eljöttek a mai napon a bűnbánat első Golgotájára.

És köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben vannak jelen veletek.

A mai tanítás, amely felétek szólt, nem volt ismeretlen számotokra, hisz már az évek folyamán megkaptátok. Ez a bűnbánat kezdéséhez szólt elsőként. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok, hogy kimegyek a pusztába, hogy felkészüljek Én is a böjtre, felkészüljek Én is a bűnbánatra. S ekkor ugye elkísér Engem a kísértő, hogy próbára tegyen, hátha megnyer önmaga számára.

Hányszor és hányszor jelenik meg a kísértő is köztetek! Hányszor és hányszor hallotok tőle olyant, ami kedvező számotokra! El is fogadjátok, csak esetleg később döbbsen rá, hogy „talán ez nem a Jézus tanítása, ez talán nem Jézus szólása volt felém és hozzánk”.

Ezeket lehet elgondolkodni, hisz ahogy Engem, Jézus Krisztus Uratokat megkísértett, mert ugye mit mondott az első kísértésében?

– Ha Te valóban Isten Fia vagy, akkor mondd ezeknek a köveknek, hogy változzanak kenyérré.

Mert látta, hogy megéheztem a böjtölésemben. De megfeleltem számára, hogy:

– Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal, ami Isten *Igéjével* nekünk adatott, és nekünk szól.

Isten szájából is lehet mondani.

A második ugye, hogy vessem Magam a mélybe, mert meg van parancsolva az angyaloknak, hogy tenyerükön hordozzanak, hogy kőbe ne vessem lábamat.

Itt is meg van feléje a felelet, hogy:

– Ne kísértsd Uradat, Istenedet!

És ti hányszor és hányszor teszitek próbára ezt! Hányszor és hányszor elmondottam már felétek, hogy ne kísértsetek Atyámat s Engem, Jézus Krisztus Uratokat.

Bízni kell a kegyelemben, a szeretetben, a jelenlét ajándékaiban, amelyek részeseivé válhatnak számotokra a mindennapokban.

A harmadik rész pedig az ugye, amikor fölvisz egy hegyre, és megmutat Számomra néhány országot és annak gazdagságát. És mit mond? Szinte mézes-mázason, a ti szavakat használva, hogy:

– Ezt mind Neked adom, ha leborulsz előttem, és imádsz engem.

S erre ugye mi a válasz?

– Takarodj innen, sátán! Mert írva van, hogy Uradat, Istenedet szolgálj. És Neki imádkozunk és hódolunk.

Ekkor a sátán ugye elhagyta, s megjelennek az angyalok, hogy szolgálhassanak Nekem.

Ez a tanítás mindarról szól, hogy ha böjtölünk, felkészülünk a bűnbánatra, lehet, hogy mi is egy kicsit nehezebb dolgokra gondolunk a vállalásunkban, vagy éppen a lemondásunkban, és a kísértő ezekre a pillanatokra fog figyelni, hogy mikor tud megkörményékezni némely testvéremet. De hogy megkörményékez, az nem baj. Akkor van baj és probléma, ha hallgattok reája, és a szerint cselekszetek, vagy engedelmeskedtek. Amíg nemet tudtok neki mondani, és amíg meg tudtok számára felelni, hogy mi van írva, és mi szerint akarjuk kialakítani az életünket a mindennapokban, a cselekedetek révén, és elküldeni erélyesen, hogy takarodjon, mert nincs rá szükségünk, akkor megmaradhatsz az Én kegyelmemben, és felismerheted a szeretetet, a békét, az örömet, ami által ki tudod alakítani a mindennapi életet.

Mert felkészülünk ugye a bűnbánat-időre, és legyen bennünk felajánló lemondás, amelyet szívből és szeretettel tudsz felajánlani a lemondásodban, és szívből és szeretettel tudok cselekedni talán egy meghívásra, egy küldetésre, egy imaszándékban, hogy részt vegyek – oly sok mindent tudtok most önmagadból adni a cselekedetek révén a felismerés szeretete által. És akkor tudod, hogy kinek a testvére vagy, és tudod, hogy hova tartozol, és kit követsz, hogy a változás útja legyen jelen számodra, éljen rajtad, benned a felismerés révén.

A második tanítás hasonló ehhez, mert ott ugye a nép sokasága körüljár a csodaváró jel miatt. De erélyesen megmondottam számukra, hogy: Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Ez nem kap semmiféle csodajeleket, csak esetleg Jónás jelét, aki a niniveieknek is jel volt. És a niniveiek szintén jelen lesznek ezzel a nemzedékkal együtt, és a niniveiek helyeselni fogják a megbüntetéseiket, mert a niniveiek hallgattak Jónásra, és bűnbánatot tartottak a változás kegyelme által. De ez a nemzedék, ez nem tartotta ezt meg, és fel sem ismerte, hogy itt nagyobb van, mint Jónás.

De a Dél királynője is eljött a föld második részéről csak azért, hogy részesévé váljon, hogy hallgathassa Salamon bölcsességét. De ő is helyesli ennek a nemzetnek a megbüntetését, mert a Salamontól nagyobb van itt köztük, akik nem ismertek fel, csak a csodajeleket várták a segítségnyújtásban.

De ez a nemzedék nem volt méltó arra, hogy csodajeleket kapjon. Ezért elmondottam számukra, hogy aki így él, hogy szinte gonoszként lehet nevez-

ni, az ne várja a csodajel segítségét, mert csak, ha az után tud hinni és bízni abban, aki nagyobb Salamontól, és nagyobb Jónástól, aki tanít a bölcsesség által, s aki beszél a megbánásról, hogy bűnbánatot tartsanak, és felismerik e szavakat, és elfogadják, és a szerint cselekszenek, azok a jelek a csodajelben, amelyeket el lehet fogadni a mindennap jelenlétében.

Fontos átértékelni, hogy ez a bűnbánat, amely elkezdődött számotokra, most mire hívott fel benneteket. Mert ha nézitek mind a két tanítást, pont arról szól, hogy hogyan kell böjtölni, hogyan kell a kísértőt elküldeni, és hogyan kell a küldetés-követésben haladni, és jelen lenni a böjt által.

A második részében pedig pont az van felétek mondva, hogy hogyan ismeritek fel azt a csodajelet, aki felétek és hozzátok szól, aki szeretetet és kegyelmet áraszt felétek, aki a tanítása által megmutatja, hogy ha elfogadod, és szívedbe zárod, és megpróbálsz a szerint élni és cselekedni, jelen lesz a kegyelem, amely működik rajtad, benned, és ebből a kegyelemből ti is áraszthatok mindazon testvéreitek felé, akiknél látjátok, hogy szükségük van e kegyelmi ajándéokra, és rávezetni, hogy a bűnbánat-idő először a böjttel kezdődik, utána a megtapasztalással, hogy a kísértőt hogyan és miképpen utasítsuk el magunktól, mert nincs rá szükségünk, és utána felismerni a csodajelet, és elfogadjam e tanításokat, és ne csak a csodát várjam, hanem én is cselekedjek, és a cselekedetek által mutassam meg, hogy tudok hallgatni tanításokat, mert a tanításokat azoktól kapjuk, aki nagyobb Salamonnál, és nagyobb Jónásnál. Pedig Jónásra is mily sokan hallgattak, és bűnbánatot tartottak.

Ti is elmélkedjétek önmagatokban, hogy hogyan és miképpen tartsunk bűnbánatot, s a bűnbánattal hogyan tehetek jót a cselekedetek által, nemcsak önmagamnak, nemcsak szeretteimnek, felebarátaimnak, hanem érzem azt, hogy felajánlást adok szeretettel a lemondás által Feléd, Hozzád és Neked, Uram, Jézusom. Mert ne csak mi várjunk a csodajelben, a megtapasztalásokban, és felismerve a jeleket, az ajándékokat, kegyelmeket, hanem mi is nyissuk meg szívünket, és áraszunk belőle szeretetet, örömet, békét, megbocsájtást, kegyelmet. Mert ha ezeket mind befogadtam, és jelen van bennem, akkor tudok belőle másoknak is adni, árasztani a felismerés révén.

S ez a bűnbánat most, ahogy egymásra szokott épülni, most a böjtöt és a bűnbánatot adtam számotokra az első bűnbánati Golgotán.

Ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária keze által áldásom, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Áradjon reátok áldásom kiválasztott Mária testvér által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme gyullassza lángra szíveteket a felismeréshez az elfogadásában a bűnbánat első Golgotáján a böjtre és a bűnbánatra, a jócselekedetek révén, és szívből, szeretettel felajánló lemondásokra.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

2. tanítás

2025. február 27.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik elfogadtátok hívásomat, és elzarándokoltatok e helyre.

De köszöntöm mindazokat, akik lélekben voltak jelen köztetek és veletek.

A mai tanítás, amely felétek szólt e bűnbánat második Golgotáján, az első tanítás része, hogy legyetek irgalmasok, amilyen irgalmas a ti Mennyei Atyátok. Mert az irgalmasságra mindenkinek szüksége van, hogy elfogadhassa szívébe, lelkébe, és megengedje, hogy valóban ez az irgalmasság működjön rajtatok és bennetek. Hisz a Mennyei Atyáról lehet venni példát ilyenkor az irgalmasság kegyelmének jelentélében.

De ebben a tanításban nemcsak ez szólt felétek és hozzátok, hanem az is, hogy ha az irgalmasság már jelen van, és működik, akkor ismerjétek fel mindazt, ami e tanításnak a mondanivalója, mert az irgalmasság, az egy kegyelmi ajándék. De hogy az ajándékot felismered-e, és elfogadod-e, az rajtatok múlik. Én, Jézus Krisztus Uratok senkire sem erőltetem reá, hisz mindenkinek saját magának kell felismerni, elfogadni, és megengedni, hogy ez a kegyelem működhessen rajtunk és bennünk.

Az irgalmasság kegyelme, az összefogja a testvéreket, az ismerősöket, a családtagokat az egyé válás szeretetéhez. Mert az irgalmasság által juthatok el a szeretethez is, amelyre egyre többen és többen azt mondjátok, „szükségem van, és vágyakozok az irgalmasság szeretetére, amely erőt ad e nehéz időben a mindennapi életemhez”.

De tudjuk, hogy ez a tanítás nemcsak az irgalmasságot tükrözi számotokra, mert ez a *Hegyi beszéd* tanítása volt tanítványaimnak és a nép sokaságának, hogy felismerhessék a tanításnak e mondanivalóját.

A második tanítás, az pedig arról szólt ugye, hogy Mózes tanítószékében ugye írástudók és farizeusok ülnek, akik tanítást adnak számotokra. Fogadjátok el, és tegyetek mindent, ahogy tanítanak benneteket. De a tettekben ne kövessétek őket. Mert a tettekben nem azt cselekszik, amit a tanítás révén megadnak számotokra. Hisz összekötnek jó nehéz terheket, amelyeket rá tesznek az emberekre, hogy cipeljék. De ők maguk még ujjuk hegyével sem nyújtanak segítséget senkinek és semmire. Ők inkább azon

cselekszenek, hogy jó szélesre varrják imaszíjukat, megnagyobbítják a bojtokat, hogy még jobban feltűnők legyenek. Az után elvárják, hogy a főtereken köszönthessék őket. A vendégségben ugye elfoglalják az első helyeket, a zsinagógákban pedig az első székekre ülnek.

Ha valaki tanítást ad a másik ember felé a felebarátban, annak példát kellene erről mutatnia a tanításában mindazoknak, akik hallgatják, és jelen vannak.

De ők nem ezt cselekszik. Ezért mondom ismételten, hogy a tanítást el kell fogadni minden részében, amit elmondanak számotokra. De tetteikben ne kövessétek őket.

Ennek a tanításnak ugye van még egy szakaszrész a mondanivalóban, hogy senkit se hívjatok mesternek, mert egy a ti Mesteretek, s akinek ti testvérei vagytok. De atyának se hívjatok senkit itt a földön, mert egy a ti Atyátok, a Mennyei. De tanítványnak se hívjatok senkit a tanításban, mert egy a ti tanításotok a Mesterben, Jézus Krisztus, aki tanítást ad számotokra. Mert ha ezeket mind-mind felismeritek, és elfogadjátok, és a szerint cselekszettek, akkor megkapjátok a kegyelmeket. Azokat a kegyelmeket, amelyre szükségetek van.

De ha figyeltétek ezt a tanítást ebben a zűrzavaros világban, amelyben éltek, nem véletlen hangsúlyoztam ki számotokra, hogy senkit se hívjatok mesternek, mert egy a ti Mesteretek, akinek ti testvérei vagytok.

Ezen el lehet gondolkodni, hogy ki lehet Mester, akihez tartoztok, akit követtek, akinek elfogadjátok tanítását a mondanivalóban, amely felétek és hozzátok szól.

Fontos ezen elgondolkodni, hogy mikor tanítanak benneteket, hogy példát mutatnak belőle. Mert példát kellene elsőként mutatni, hogy felismerjék, és elfogadják őket a tanításmondanivalóval együtt. Mert amíg ez nincs jelen az emberi szívekben, akkor hogyan működjön a tanítás a mindennapi életben? Hogyan ismered fel, és hogyan tudod akkor elfogadni, és mi szerint cselekedjél a felebarát és a testvér felé?

Mert ezek a tanítás mondanivalójában. Hisz lehet felsorolni szinte három részben. Mert az első rész ugye a tanítás a mondanivalóban, amire azt mondom, fogadd el, de tetteikben ne kövesd. A második része pedig az, amikor ki akarnak tűnni mindenki között, hogy őket felismerjétek, és köszönjétek, ha kell, meghajolva. De a terheket, amelyeket rátok teszik, azoknak csak nektek van súlyai. A harmadik rész pedig az, hogy hogyan ismered fel azt a Tanítót a Mesterben, aki egy, és akinek ti testvérei vagytok, vagy az Atya, aki a Mennyei, s akinek gyermekei vagytok. És a Tanító, aki megadja számotokra az *Evangélium-tanításokat* a felismerés elfogadásának működéséhez.

Hogy ha ezek jelen vannak a mindennapi életben, akkor tudtok egymásra számítani, egymással imádkozni, s egymással jól érezni magatokat, mint

például, ahogy összejöttek az engesztelésre vagy a Golgotára, mert számíthatsz a felebarátodra a testvérben.

De az első tanítás, ahogy mondtam, az irgalmasságról szólt felétek. De ott nemcsak az irgalmasság ment teljesen le, hanem az is, hogy hogyan vagytok jelen a földi életben. Hogy senki fölött ne ítélkezz, akkor téged sem ítélnék el. És senkit ne ítélj el, akkor téged sem ítélnék el. És hogy ha felismerted ennek a mondanivalóját az ítélet részében, akkor tudod, hogyan működik az irgalmasság rajtad és benned. És ha hiszel a felebaráti szeretetben, akkor, ha adakozol, akkor neked is adnak jól megtömött, megrázott túlcsoordulót. Mert ahogy te adakozol, úgy adakoznak majd számodra is. Mert amit te szeretnél elvárni a felebaráti testvértől, hogy veled hogy viselkedjen, vagy hogyan szóljon hozzád, vagy hogyan legyenek egyek, most több mindent soroltam fel, akkor neked is ezeket meg kellene tenni, mert nemcsak várok, hanem nekem is adnom kell, éreznem kell, hogy ha én fontos vagyok a felebarátnak és a testvérnek, akkor én is hadd tegyem meg azt, hogy ő is fontos legyen az én számomra. Tehát kölcsönös legyen a felismerés, az elfogadás a mindennapi életben. Mert ennek a tanításnak ez a mondanivalója, hogy ha én elvárom, hogy hogyan cselekedjenek velem, vagy mit adnak számomra, akkor tőlem is joggal elvárhatják, hogy én mit nyújtok, adakozok és cselekszem. Mert így tud működni a mindennapi élet a jelenlétben. És ehhez párosul még a Mennyei Atya tanításából az irgalmasság, ami fontos e bűnbánat-időben különösképpen, hogy hogyan és miképpen működik rajtatok és bennetek, és mit nyújt számotokra.

A második tanítás pedig ugye arról szól, hogy ha valaki tanítást ad a felebarátnak a testvérben, akkor példát mutasson belőle. Mert amíg nincs jelen a példamutatás, akkor nem tudják elfogadni tőle a tanítás mondanivalóját, pedig Én, Jézus Krisztus Uratok is azt mondtam, hogy a tanítást fogadjátok el, mindent, amit mondanak, és adnak, de csak a tettekben ne kövessétek. Ez fontos a felismerés részében.

Mert a bűnbánat első Golgotája ugye az, hogy mielőtt megkezdem működésemet, kimegyek a pusztába, negyven nap, negyven éjt, majdan megéhezem, és a kísértő mindjárt megjelenik, mert ezt figyelte, erre várt, s azt mondja:

– Ha Isten Fia vagy, mondd ezeknek a köveknek, hogy változzanak kenyérré.

S a válasz az:

– Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten *Igéjével*, amely elhangzik szájából.

Ma pedig az irgalmasság jött el felétek, meg a tanítás.

Tehát fontos egymásra épülő bűnbánati tanításokat átértékelni, felismerni, elfogadni, hogy „a szívünkben működjön, és vezessen a meghívásban, a küldetésemben, a követésemben, a mindennapokban, de Feléd,

Hozzád, Uram, Jézusom, Te pedig az Atyához vezetsz”. S így működik az irgalmasság a kegyelem szeretetével felénk, rajtunk és bennünk.

Ennek reményében majd áradjon reátok kiválasztott Mária által áldásom, hogy az irgalmasság kegyelme töltse be szíveteket, lelketeket, és vezessen az élet-útpályán, hogy felismerd a felebarátot a testvérben, és amit te vársz el önmagad számára, azt tudd nyújtani a felebarát-testvér felé a mindennapokban. És a tanítás mondanivalójában pedig, aki a tanítást adja, az példát mutasson számotokra és nektek.

És így áradjon most reátok áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme az irgalmasság szeretetével áradjon reátok, töltse be szíveteket, hogy működjön rajtatok, bennetek, és az irgalmasság által a felismerésúton haladhassatok a meghívásokban, a küldetésekben, a követés részében.

Jelenlévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

3. tanítás

2026. március 6.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat harmadik Golgotáján.

Köszöntöm mindazokat, akik ma is lélekben vannak jelen, és lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása nem volt ismeretlen számotokra, hisz már az évek folyamán megadtam felétek. Ma ugye arról van szó, hogy elfogadd a felebarátot és a testvért, és tudjatok szívből megbocsájtani egymásnak. Ez a legfontosabb része a mai tanításnak, mert ugye Péter, a tanítvány, oda lépett az ő Mesteréhez, vagyis Hozzá, Jézus Krisztus Uratokhoz, és megkérdezte, hogy hányszor kell megbocsájtani a testvérnek, aki vétett ellene.

Kérdezi, hogy:

– Talán hétszer?

Én, Jézus Krisztus Uratok úgy válaszoltam feléje:

– Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer.

Meglepődve figyeltek, hogy miért ilyen sokszor. Akkor egy példabszédet mondtam el nekik a tanítás részében, hogy a Mennyei Ország olyan, mint amikor a király számadást tesz szolgái között. És mikor elkészült a számadásra, oda hoztak egy szolgát, aki ezer talentummal tartozott, ami retten-

tően soknak számított, ha pénzben számoljátok. De nem volt, miből visszafizetni, ezért azt mondta az úr, hogy:

– Adjátok el őt, feleségét, gyermekeit és mindent, amije van neki, hogy így törlessze adósságát.

De ő leborult ura előtt, és kérlelte, hogy legyen türelmes iránta, mert majd mindent visszafizet.

Az úrnak megennyhült a szíve, szabadon engedte, és még a tartozását is elengedte.

De ő már nem volt ilyen könyörületes, nem tanult abból, amit az úr adott neki, mert ugye ő boldogan kijött, hogy el lett engedve a tartozása, neki egy minimális összeg, hisz az csak száz dinár, oly kevés az ezer talentumhoz, és ő mindjárt fojtogatta, erőlködött, hogy fizesse neki vissza. Ő is leborult, és kérlelte. De ő már nem volt az az ember, aki elengedte volna az ő tartozását. Mit tett? Elvitte a börtönbe, s azt mondta, addig ott marad, amíg vissza nem fizeti az összes tartozását.

Mikor az úrnak ezt elmondták, a többi szolgatestvérei és társai, akkor hívatta az úr őt, és kérdőre vonta, miért nem tudott könyörületes lenni a felebarátjához a szolgatársában.

Mondta is neki, hogy:

– Te gonosz szolga vagy!

És ő is odakerült, ahova ő a szolgatársát helyezte, mert ott ő vitte el, itt meg ő odaadta az öröknek, hogy vigyék. Pedig csak könyörületet kellett volna neki gyakorolni.

De ezt a tanítást azért mondtam el tanítványaimnak, hogy megérthessék, hogy miért kell bűnbocsánatot gyakorolni, miért kell tudni megbocsájtani a testvéri, felebaráti szeretetben a mindennapi jelenléteket. Mert ha jelen van a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság, a féltékenység, akkor oly könnyen elfelejtitek, hogy hova is tartoztok, és hogyan kellene cselekednetek, hogyan kell tudni felismerni a felebarátot a testvéri felebarátban, és ha problémád van, akkor előbb oda menni hozzája, és szinte – a ti szavakat használva –, szinte megkövetni és bocsánatot kérni. Mert ha ezeket meg tudjuk tenni, akkor működik bennünk a megbocsájtó kegyelem, és megjelenik a szeretet, amelyre szintén szükségünk van a mindennap jelenlétének kegyelmében.

De amikor nincs jelen bennünk a megbocsájtás, a szeretet, és már nem tud működni a kegyelem által sem, akkor válunk ugye úgy, ahogy mondta az úr, gonosz szolgává, csak a saját érdekeinket, a saját hatalmunkat próbáljuk másokra ráerőltetni, és ha még van adósság, ha minimális is, fojtogatni, erőltetni, hogy fizesse meg? Holott nekünk is néha könyörületeseknek kell lennünk a felebarát szeretetében. Mert ha valaki illően leborul előtted, és kérlek, hogy „légy türelmes, mert visszafizetek mindent a tartozásomból”, akkor bízni kell abban, hogy ha ő ezt így kéri, leborulva, akkor biztos, hogy idővel meg tudja adni. Csak annak a türelemnek, amely egy kicsit távol van

az emberi szívekből, az emberi lényből, és nem gyakoroljuk, akkor nem tudunk megbocsájtani, nem tudjuk felismerni, hogy kinek hogyan és miképpen segítsünk, és nekünk hogyan kell várni a segítségnyújtást a mindennapokban.

Mert ez a megbocsájtásról szól, ez a tanítás, egy az egyben. Mert Péter azzal kezdte, hogy:

– Hányszor kell megbocsájtani a testvérnek, aki vétett ellenem?

És ha ezeket megértjük, hogy a megbocsájtás kegyelme hogyan van jelen és működik rajtatok és bennetek, akkor el tudod fogadni a felebarátodat, a testvéredet, a hozzátartozódat, a rokonodat, hisz lehet ilyenkor felsorolni több-több testvért, rokonokat, akikkel jelen vagytok a mindennapokban. S ez a példabeszéd, ez azért volt jelen a tanítványaim számára is, hogy még jobban megérthessék, hogy a megbocsájtás kegyelme, az mindig jelen van az emberek előtt, vagyis a testvéri felebarát előtt. De hogy ki ismeri fel, és ki az, aki működik általa, és felismeri a kegyelmeket, elfogadja, szívébe zárja, s akkor érzi, hogy a megbocsájtás milyen könnyedséget, és milyen jó érzést táplál saját szívünkben és lelkünkben. Nincs félelem, nincs aggodalom, nem érzed a kitaszítottságot, nem érzed a gyűlöletet, az irigység kegyelmének hatalmát, hanem azt érzed, hogy „megbocsájtottak, és én is meg tudok bocsájtani”. És ez mind-mind jelen van, és működik, működőképes szívünkben, lelkünkben a mindennap jelenlétében.

És akkor ezt a tanítást tudom elfogadni, mérlegelni, és a szerint cselekedni, hogy én is jó felebaráti testvér lehessek, és jó felebaráti szeretettel segítséget tudjak nyújtani mindazon testvéreim felé, akik talán leborulnak előtted, és kérlelnék, hogy „légy türelmes irántam”. És ha ezt megérted, hogy a felebarátod mit kér tőled, akkor boldogan tudod teljesíteni a mindennap jelenlétének szeretetében.

A második tanítás ma felétek pedig a törvényről szól. Hogy a törvény azért van jelen, hogy abban megmaradjon minden betű, mert úgy van neki értéke a felismerés által. Mert aki elfogadja e tanításokat, ahogy le vannak írva, és a szerint cselekszünk a mindennap-jelenlétünkben, akkor elfogadjuk a törvényeket is, ami által tanulhatunk, ami által észrevehetjük, hogy ha valahol valami probléma lenne, és akkor rádöbbenünk, hogy a törvények jelen vannak, és működnek a felebaráti szeretetben. S akkor a törvény szerint szeretnék élni, és a törvény szerint szeretnék kialakulni a segítségnyújtásokban. Mert hogy is van ez a tanítás?

Nem azért jöttem, hogy megváltoztassam, vagy elvegyek belőle valamit, hanem azért jöttem, hogy tökéletessé tegyem. Hogy nem veszhet el belőle egy „i” betű, sem egy vessző. Mindennek meg kell maradni, és a szerint kell tanítani, mert aki a szerint tanítja, ahogy ez írva vagyon a megtapasztalásban, akkor aki tanít, az jutalmat kaphat az Örök Hazában, vagy ahogy írva van, a Mennyek Országában. De ha valaki kihagy belőle valamit, nem csak egy „i” betűt és egy vesszőt, hanem, mondhatjuk, egy többsoros

mondatot, vagy másképp próbáljuk a tanítást átadni, akkor rájövünk arra, hogy ez nem teljesen az, ami a törvény szerint le van írva, s amiből erőt meríthetünk a mindennap jelenlétében.

Ez a tanítás pedig ezt tükrözi számotokra, hogy a törvényekre is figyelemmel kell lenni, fel kell ismerni, tudni kell elfogadni, és ha szükséges, a szerint cselekedni. Mert a tanítás nem azért volt jelen, hogy elmondom, és mégis a kialakított saját életeteket élitek, és nem a szerint a törvény szerint, amely megalakult és megadatott számotokra, és jelen van, és elfogadhatjátok, hogy működjön rajtatok és bennetek. Mert ugye hogy van írva?

Nem azért jöttem, hogy megváltoztassam a törvényt, hanem azért jöttem, hogy tökéletessé tegyem. Mert amikor az Ég és a föld együtt van, és a szerint cselekszünk a mindennap jelenlétében, akkor érezzük, hogy hogyan és miképpen lehet segíteni embertársainknak a felebaráti szeretetben, akihez most tartozom, és akinek szeretném átadni a segítségemet e kegyelem által, hogy a törvények működnek, megtartom őket, és nem a szerint tanítok, hogy kihagyjak belőle valamit, mert akkor talán kicsi leszek a Mennyei Országában. De ha tudom, hogy a tanításom által hogyan és miképpen működik, elfogadom, és a szerint cselekszem a mindennap jelenlétének szeretetében. S akkor e két tanítás, amely egymásra épül, mert ugye jelen van a megbocsájtó béke türelme a testvéri, felebaráti szeretetben, és most jelen van a testvéri, felebaráti szeretetben, hogy nem tanítom úgy a tanítást, ahogy talán elképzelem, és ahogy talán nekem tetszik, hanem megmaradok az mellett, ahogy le van írva, s abból nem akarok elhagyni sem egy „i” betűt, sem egy vesszőt, hanem mindent átnyújtok a tanítás részében a meghallgató cselekedetekhez. Mert Jó Jézus Krisztus Urunk látja, olvassa, meghallgatja, és tud róla véleményt mondani, hogy itt megmaradtak a törvények a tökéletességében, amit meghagytam reátok a mindennap jelenlétében.

És ha még megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek, és vezessen a helyes úton, és a helyes útban tudok cselekedni, és megadni a kegyelmet a megbocsájtásában, akkor érzem, hogy hogyan és miképpen van jelen a felebaráti szeretet embertársaimban, a testvéri felebarátban, és gyakoroljuk a bűnbocsánat kegyelmét, ha még mindig van, aki nekem tud tán megbocsájtani. Mert az élet könnyebben van jelen a mindennapokban, ha örömben, békében és szeretetben élsz, mintha haragban, gyűlöletben, indulatokkal, és nem tudod, hogy mivé válik a mindennapod ez által. Ezért kell hinni és bízni a megbocsájtó kegyelemmel. Ezért kell hinni és bízni a tökéletes tanításban, amely jelen van számotokra, amiből erőt tudtok meríteni a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme érintse meg szíveteket a felismerésben a megbocsájtáshoz és a tanításhoz, hogy minél tökéletesebbek és odaadók legyünk ez által, amit ma nyújtottam számotokra e tanításokkal, hogy megérinthessem szíveteket, befogadhassátok a tanítást, és megengeditek, hogy működjön rajtatok, bennetek, s akkor már nincs harag, nincs gyűlölet, nincs irigység, kapzsiság a testvéri felebarátban, csak a megbocsájtás a türelem szeretetében és a tanítás a megadott törvényekben, hogy nem hagyunk el semmit belőle, mindent megpróbálunk úgy átadni, ahogy az le van írva a jelenlétünkben és a jelenlétünkhöz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

4. tanítás

2026. március 13.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat negyedik Golgotáján.

S köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása, az első tanítása, a királyi tisztviselő, aki hitt Jézus szavának, hogy fia él. Ez a tanítás azt tükrözi számotokra, hogy hinni és bízni mindabban, ami jelen van előttetek. Mert ugye, ez a tanítás úgy kezdődik, hogy elindulok Galileába Szomáliából, holott előtte azt mondtam már régebben, hogy nincs becsülete a saját hazájában a prófétának. De mégis ugye szívesen fogadtak, mert látták, hogy hogyan és miképpen működtem a városban az ünnepek alatt.

Erre mondtam azt feléjük:

– Ha nem kaptok jeleket, és nincsenek csodák, akkor nincs bennetek hit.

Van egy egyszerű ember, aki tudomást szerez, hogy Galilában leszek, és ekkor ő is oda siet, és kérlel, hogy gyógyítsam meg a fiát. Még egyszer szól, mert a hit jelen van benne. S ekkor azt mondom neki:

– Menj, fiad él.

És mikor ő ezeket a szavakat hallotta, elindult, mert hitt Jézus szavának.

Hányszor és hányszor érzitek ti is a kegyelem által, hogy a benső hangban szólok felétek és hozzátok, és hogyan engeditek meg, hogy működjön rajtatok, bennetek e hit kegyelme, ahogy ez most a királyi tisztviselő tanításában jelen van, amiből erőt lehet meríteni, mert felismerni, hogy ő nem kételkedett, hanem amikor azt hallotta, „menj, fiad él”, ő ez után elindult. És még bizonyosságot szerzett a hitében, amikor a szolgák eléje jöttek, és szóltak neki, még útban volt ugye hazafele, hogy:

– Fiad él!

Akkor ő megkérdezte:

– Mikor lett jobban?

Akkor felelik neki, hogy:

– Tegnap dél tájt hagyta el a láz fiadat.

Eszébe jutott, hogy a Mester akkor mondotta számára: „Menj, fiad él.”

S ekkor ő is hinni kezdett még jobban, de vele együtt háza népe is, akiknek elmondta, hogy mi alapján gyógyult meg fia.

Tehát ő nemcsak kért, és várt, hogy a kérdésben mi adatik meg neki, hanem utána a hit kegyelmét megerősítette szívében, és ezt tükrözte másokra rá, hogy azok is tudjanak hinni és bízni.

A mostani jelen mindennapjaitokban egyre többen és többen, akik kételkednek, akik gyűlölködnek, akik haragot szítanak. Az ilyenektől lehetne megkérdezni:

– És hol a hit-kegyelmed? Egyáltalán van hit-kegyelmed, önmagadban? Tudod, mi az a hit kegyelmi szeretet?

Amelyet nem megvenni kell, nem kierőszakolni kell, hanem ez az egy, ami a tanítás által megjelenhet szívedben, a lelkedben, egész lényedben, és ezt tudod átnyújtani felebarátaid, testvéred felé. Mert te is megkaptad, akkor te is próbáld árasztani, hogy működjön bennük. Hisz fontos, mert ez a királyi tisztviselő, ez nem tartozott akkor azok az emberek közé, akik követték Őt, akik hallgatták szavát, tanítását. Ő a királyi tisztviselőben, amit parancsoltak neki, hogy hogyan és miképpen cselekedjen és működjön, s mit hogyan tartson meg, ez volt az ő feladata. De amikor a fia beteg lett, s ugye tudomást szerez, hogy a Názáreti jelen lesz Galileában, akkor ő is mindent félretett, és elindul a Názáretihez, hogy kérje, hogy segítsen, fogadja el az ő kérését a segítségnyújtáshoz.

S ugye, milyen csodálatos, mikor csak ezt hallja, hogy: „Menj, fiad él.” És ő ezt elhitte, elfogadta, és elindult.

És még útban volt ugye haza felé, mikor valóban bizonyosságot szerzett a hitében, hogy megvalósult mindaz, amit a Mester, vagyis a Názáreti mondott neki.

Én, Jézus Krisztus Uratok hány és hány tanítást adtam felétek és számotokra! Hányan és hányan fogadjátok el, és zárjátok szívetekbe, és engeditek meg, hogy működjön rajtatok és bennetek! Mert ezekre szükség van a mindennap jelenlétének szeretetében és a megerősítésében. Mert ugye volt a kísértő, volt az irgalmasság, volt a bűnbocsánat-kérés. Most nem mondom mindegyiket el, de ma a hitet adom felétek elsőként, hogy a hit kegyelme is így elétek tárva, és ha felismeritek, szívetekbe zárjátok, és megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek. És a hit kegyelme révén már az előző hetekben azt mondtam: De a változás útján is el kell menni, s az irgalmasságot is gyakorolni kell. Mert az irgalmasság, az az Atya kegyelme és ajándéka felétek. Mert Ő is irgalmas, és ezt árasztja mindazon

gyermekai felé, akik megnyitják szívüket, hogy befogadhassák, hogy működjön rajtuk és bennük, és ha szükséges, megváltoztat. De a változás, ahogy mondtam, az ne a ti akaratotok szerint, hanem Rá hagyatkoztok az Isteni Második Személyre, Jézus Krisztus Uradra, és bízol az Ő kegyelmi ajándékában, s a változás is e szerint elevenedik meg rajtatok és bennetek a mindennap jelenlétében. De a hit szeretetében tudod, hogy mire vágyakozol, tudod, hogy mire van szükséged, és tudod, hogy kitől kaphatod ezt meg. Ez mind ajándék a szeretet kegyelme által felétek és számotokra.

A második tanítás hasonló ehhez. A kenyérszaporítási vita után ugye többen elmentek, a rokonok közül is a városba az ünnepekre, Jeruzsálembe. Később Én is utánuk mentem, de szinte titokban, rejtve akartam maradni, de az után mégis tanításba bocsátkoztam az Atya házában, vagyis a templomban. S ekkor többen és többen kérdőre vonják:

– Nemde Ő az, akit halálra kerestek, hogy elfogják, elítéljék? De íme, nézzétek, itt szabadon beszél, és senki sem emel Rá kezét. Talán már a vezetőink is elhiszik, hogy Ő a Messiás? De a Messiás, azt nem tudjuk, honnan jön, de Őt ismerjük, és tudjuk, honnan érkezett.

– Valóban, ti ismertek Engem, tudjátok, hova tartozom, de Én mégis azt mondom nektek, hogy nem Magamtól jöttem, hanem Engem az Atya, az Egy Isten küldött. És Én a szerint vagyok jelen, és cselekszem, amit Ő bízott Rám, s amit kér Tőlem nem árt azoknak, akiknek szükségük van e kegyelem jelenlétére a szeretetben.

Mert ez a tanítás pedig azt tükrözi, hogy hogyan ismerem fel Jézus Krisztus Urunkat mint Messiás, vagy Tanító, vagy aki csodákat tesz, és a felismerés révén érezzük, hogyan van jelen a kegyelem. Mert ekkor már még jobban meggyőződtem, hogy ismered Őt, és tudod, hogy merre akar menni, a küldetés követésében te is Hozzája csatlakozol, és követed Őt. S akkor tudod, hogy a tanításnak a mondanivalója valójában mit nyújt számotokra. Mert ugye, mikor a tanítását, hogy befejezze, akkor elindulnak Feléje, mert végül senki sem merte elfogni és kezét emelni Rá, mert még nem jött el az Ő órája, Neki még tanítani kell tanítványait és a nép sokaságát, hogy a felismerésben együtt tudjanak működni, amely felétek és hozzátok szól a felismerésben.

S ennek az utolsó mondata még az, hogy végül senki sem emelt Rá kezét, mert nem jött el az Ő órája.

Nekünk is figyelni kell, hogy mikor van jelen a mi tanításunk, amely nekünk szólt, a mi kapunk, amelyen szeretnék bemenni, és felismerni, mi van mögötte, s akkor elfogadom a tanítás mondanivalóját, és nem emelek kezét a Mesterre, a Tanítóra, hanem hallgatom szavait, akit az Egy Igaz Isten küldött.

Ez ugye, milyen csodálatos, hogy: Az Egy Igaz Isten küldte Őt, és a szerint cselekszik. Ha nem is tudják, hogy ki a Messiás, mert Őt még – itt azt mondják:

– Őt ismerjük, tudjuk, honnan jött, de a Messiásról nem tudjuk, honnan fog érkezni, és ki Ő.

Ő Magáról beszélt nekik, de nem ismerték fel a szavak által sem. Ezért fontos érezni a szeretet kegyelmét, amely jelen van, amelyet felétek árasztva, hogy elfogadhatva, hogy működjön rajtatok, bennetek a mindennap jelen szeretetével. Mert az első tanítás ugye az, hogy csodát várnak a jelekben, de mivel az nem volt jelen, ezért egy olyan ember fordult Felém, aki kérte a segítségemet, és mikor megkapta, hitt benne, és mikor meggyőződött, hogy a hit kegyelme jelen van, és működik, akkor nemcsak ő maga tudott hinni benne, hanem az elmondása alapján mindazok, akik nála voltak, és tudtak hinni e szavak által.

Ezért kell elgondolkozni, hogy a hit kegyelme hogyan van jelen, és hogyan működik rajtatok, bennetek. Ebben a zűrzavaros világban fontos lenne többször önmagatokba nézni, többször elgondolkodni, hogy a hit kegyelme hogyan van jelen, és hogyan működik rajtatok és bennetek a felismerés által, a segítő kegyelemmel. Mert ha így nincs jelen, és nem hiszel benne, és nem bízol, ahogy a királyi tisztviselő, akkor hogyan legyen számotokra jelen a tanítás mondanivalója a hitben, a megtapasztalásban, a felismerésben és az elfogadásában?

Ennek reményében árasztom kiválasztott Mária testvérem által áldásomat, és ma a hit kegyelmét árasztom felétek, hogy töltsé el szíveteket, lelketeket, és utána a bizalom kegyelme, ami által felismersz, ami által elfogadod tanításomat, és senki sem emel Rám kezet, mert nem jött el *még* az Én óráim. És amíg ez az óra nem jön el, addig tanítást adok részetekre a megtapasztalásban, a felismerésben és az elfogadásban. És a Szentlélek által e áldás kegyelme így áradjon reátok.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme erősítsen meg benneteket a hitben a szeretet kegyelmével és a tanítás felismeréséhez és elfogadásához, amely a mai nap tanításában van jelen számotokra a megerősítés kegyelme által.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

5. tanítás

2026. március 20.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat ötödik Golgotáján, akik elfogadták hívásomat, és eljöttek, hogy egyek legyetek e ünnepben.

De köszöntöm mindazokat, akik lélekben vannak jelen, és lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása, amely felétek szólt, nem ismeretlen, hisz a bűnbánat-időben ez sokszor jelen szokott lenni, de nem minden alkalommal a tanítás részében.

Ma a tanításában az van felétek, hogy ha csak egy mondattal szeretnénk kifejezni a tanítás mondanivalóját, akkor úgy kell értelmezni: Az vesse rá az első követ, aki bűntelen köztetek. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok bementem kora reggel a templomba, hogy tanítsam a nép sokaságát, akik jelen voltak. Majdan hoztak egy házasságtörésen ért asszonyt, és megkérdezték, hogy mit cselekedjenek, mert Mózes törvényében az van, hogy az ilyent meg kell kövezni.

– És Te mit mondasz, Názáreti?

Én azt feleltem számukra, hogy:

– Az vesse rá az első követ, aki bűntelen köztetek.

Nem mondom végig a tanítást, amit már az elején megadtam.

S ekkor többen és többen önmagukba néztek, és beismerték önmagukban, hogy akik ítélni akarnak a másik felett, előbb önmagukat ítéljék meg, mint ahogy itt is történt. Mert ugye milyen könnyedén oda hurcolták az asszonyt, hogy meg kell kövezni, és a Názáretit, hogy próbára teszik, hogy Ő valójában mit mond, egyetért-e a törvénnyel, hogy meg kell kövezni, vagy mást fog mondani. Ő ugye írt a föld kövének porában az ujjával, de csak faggatják Őt, ekkor adta nekik ezt a választ.

S ekkor először ugye a vének, akik eldobták a követ, és elmentek, eloldalogtak, s az után a többiek is, végül egyedül maradt ott az asszony, amikor felegyenesedve megkérdeztem:

– Hol vannak a vádlóid, asszony? Senki sem ítélte el?

– Senki, Uram – felelt az asszony.

– Akkor – azt mondtam – menj békével, Én sem ítélek el, de ne vétkezzél többet.

Ugye milyen örömteli ezt hallani, amikor meg van bocsájtva a bűnök, tettek a cselekedetekben, s utána azt kérni, hogy „ne vétkezz többé”?

De hányszor és hányszor tudunk ítélni mások felett, nem mérlegeljük, hogy valójában, akit én meg szeretnék ítélni az ítéletemmel, hogy először önmagamba nézzek, hogy én valóban bűn nélkül vagyok? Vagy először önmagamra kell tisztába tenni a cselekedetek révén, és rádöbbenni, hogy ha vannak hibáim a cselekedetekben és a tettek részében, akkor nem mondok ítéletet más fölött, méghozzá ilyen keményebb ítéletet, mert ez annak idején kemény ítéletnek számított, amikor követeket ragadnak, hogy megkövezzenek egy embert, egy asszonyt.

És ez a próbatétel is azért volt jelen számukra, hogy hogyan tudjanak – vádolni, megalázni? De mivel a válasz olyan volt feléjük, hogy ne ítélkezzenek, hanem először önmagukba nézzenek, és ha látják, hogy bennük mi

minden rejlik a bensőben, ami előbb-utóbb felszínre kerül, és kitudódhat az ítélet, cselekedetek révén.

És a mai világban, ahol ma jelen éltek, hányszor és hányszor milyen könnyedén, ha nem is ez a megkövezés szavatok szerint történik, hanem csak az ítélet részében, hogy ítékeztek mások felett, és nem gondoljátok, nem mérlegelitek, hogy talán fájdalmat vagy bánatot okoztok a szomorúságban.

Először mindig önmagatokba nézzetek. Önmagatokat rakjátok rendbe a szeretet kegyelmével. És hogy ha ez már jelen van, és működik benned, akkor sem ítékezned kell. Ha látod, hogy valami probléma van, akkor inkább beszélj vele a felismerésben, és majdan az elfogadásban a cselekedetekkel, és lehet még felajánló imában is kérni számára a felismerő kegyelmet. És akkor az ítélet az ítékezésben elmaradhat. Mert így teszel jó segítségnyújtást a felebarátnak, a testvérnek.

A második tanítás is ehhez hasonlóan van jelen köztetek, csak itt nem a házasságtörő asszonyt akarták megkövezni, hanem Engem, Jézus Krisztus Uratokat, és csak azért, mert ha itt is az egy mondatban kell mondani a tanítás mondanivalóját, akkor azt mondtam, hogy: Aki megtartja tanításomat, az nem hal meg örökké.

S ebbe kötöttek bele, hogy hogyan gondolok ilyent mondani, hogy ha megtartom a tanítást, akkor nem halok meg, örök élet jöhet számunkra.

De ezeket a farizeusok és a főpapok cselekedték, mert ugye ők mindig úgy beszéltek magukról, hogy ők az első emberek, és amit ők mondanak és cselekszenek, azt az egyszerűségében másoknak el kell fogadni, és a szerint cselekedni és élni.

De Én, Jézus Krisztus Uratok elmondottam részükre, hogy aki megtartja tanításomat, és a szerint cselekszik, örök élete lesz.

Erre mit mondtak?

– Ábrahám atyánk meghalt, és a próféták is. És Te mégis ezt mondd, hogy aki a tanításodat megtartja, örök élete lesz? Mivé teszed Magadat? Hogy gondold ezt?

És mikor kifejtettem nekik ezt a tanításomat, s elmondottam részükre, hogy:

– Aki Engem küldött, azt ti Isteneteknek nevezitek, és nem ismeritek Őt. Én ismerem Őt, és azt teszem, amit mondott. És ha mégis azt mondanám, hozzátok hasonlóképpen, hogy nem ismerem Őt, akkor hasonlóképpen hazug lennék, mint ti. Mert Ő dicsőít meg Engem, nem Én saját magamat, hanem Ő dicsőít meg Engem, mert Ő az, aki küldött. Ezért hát az ősatyánk, Ábrahám örült, mikor elkezdtem tanításomat. Hisz megvárta e napot, és örvendezett.

Erre azt mondják:

– Még ötven esztendő is sem vagy, és hogy mondhatod, hogy Te láttad Ábrahám atyát?

Erre ez a válasz:

– Mielőtt Ábrahám atya lett, Én voltam.

Ekkor köveket ragadnak, hogy megkövezzenek. De Én eltűntem előlük, és elhagytam a templomot.

Ugye, milyen csodálatos ez a két tanítás? Mind a kettőben vannak ítélok, akik ítéleznek. Ahogy a házasságtörő asszonynál, úgy itt, ebben a tanításban pedig Engem, Jézus Krisztus Uratokat, aki a tanításomról próbálom nekik megadni, hogy aki elfogadja tanításomat, és a szerint cselekszik, megtartja azt, annak örök élete lesz. S ők ezt nem tudták elfogadni, mert ők azt hitték, hogy megdicsőítem Önmagam, és felmagasztalom. Ezért mondták azt is:

– Most már biztosak vagyunk, hogy az ördöggel vagy együtt.

De mikor kifejtettem számukra a tanítás mondanivalóját, még mindig nem értették, és nem fogadták el. Az ítélet volt bennük, hogy ítélezni kell, mert ne akarjam Magamat felmagasztalni, és megdicsőíteni. Holott ezeket nem Én teszem, mert annak semmi értelme – „majd Engem megdicsőít az Atya, aki küldött Engem, akit ismeretek, és akit ti Isteneteknek nevezitek, és nem ismeritek Őt”.

Tehát érezni kell, hogy a tanítás hogyan van jelen most a mindennapokban számotokra. Mert az ítélezők most is ugyanúgy jelen vannak, mint abban az időben, amikor ez a tanítás jelen volt a főpapok és farizeusok körében. És ugyanúgy most a jelenben szintén ezt megtapasztalhatjátok, átélhetitek, érezhetitek, hogy hányan és hányan ítélezni akarnak mások felett, szinte nem veszik emberszámba. Holott először önmagukba kellene nézni, átértékelni önmagukat, és felismerni önmagukban a hibák, tettek cselekedeteit. És akkor elindulni a változás útján a felismeréshez. Mert ha a felismerés már jelen van rajtatok, bennetek, akkor el tudjátok fogadni nemcsak önmagatokat, hanem a felebarátot, a testvért a mindennap jelenlétében.

S akkor ez a két tanítás megmutatja számotokra, hogy nem ítélezek, hisz nem kövezték meg a házasságtörő asszonyt, és nem tudtak Engem, Jézus Krisztus Uratokat sem megkövezni, mert Én ott hagytam őket, és elmentem.

De itt úgy van írva felétek a tanítás, hogy eltűntem előlük.

És így a kövek a kezükben maradtak, de nem tudták az ítéletükben ezt a cselekedetet végbevinni.

Ezért kell elgondolkodnotok, hogy hogyan ismeritek fel a felebarátot és a testvért a mindennap-jelenlét tanításában és segítségnyújtásában a mindennapokban és a mindennapokhoz.

S a bűnbánat-időben, ahogy megyünk előre hétről hétre, a tanítások mindig egymásra épültek, hogy erőt meríthessetek belőle, és éreztétek a mondanivalóját a kegyelem szeretetében, ahogy elhelyezkedik szívetekben, lelketekben, és ez által megerősödtek, és tudtok kontrollt tenni szívetekkel, lelkekkel önmagatokban, hogy ha még mindig nem vagyok teljesen működőképes a kegyelem szerint és a Szentlélek jelenlétével, akkor kérjem

a segítséget, és tudjak változni és változtatni a mindennap-jelenlétben. És akkor tudom elfogadni a felebarátot és a testvért.

Ne akarjatok ítélni mások felett, mert eljön az idő, amikor talán felettetek is ítélnének, és talán nem öröm lesz az ítélő előtt megállni, átértékelni a tettek cselekedeteit.

Mert most mindig várjátok, hogy ez a jelen, amely körbevesz benneteket, hogy mit fog nyújtani a mindennapokban.

Ehhez csak annyi a mondanivaló, amit ennek az évnek – ennek az évnek, nem az egyházi évnek, mert az egyházi év, az mindig, tudjátok, adventtel kezdődik, hanem ennek az évnek, amely az első golgotai tanítás volt, akkor azt mondtam számotokra: Nem lesz semmivel sem könnyebb ez az esztendő sem, különösképpen az elején. De ha lesztek őszinte testvéreim és Édesanyám gyermekei, akik szívből és szeretettel s odaadással tudtok imádkozni, engesztelni, és kérni a kegyelem segítségét, és különösképpen azt kértem tőletek, hogy imádkozzátok a mindennapi imával az Édesanyához, aki a Királynőtök, hogy ez a Királynő megmaradhasson továbbra ennek az országnak, és a védőpalást maradjon országotok felett, és adja meg számotokra a védelmet, amire most szükségetek van a mindennap-jelenlét kegyelmében.

De ez csak akkor adatik meg, és marad meg országotok felett, ha lesznek szívből jövő, őszinte engesztelő testvérek.

És ez ugyanúgy érvényes a bűnbánat ötödik Golgotáján is, ez a kérés felétek. És próbáljátok másokat is rávezetni az imára, mert az imának segítő ereje van, csak ezt el kell tudni fogadni, és az elfogadásban pedig hinni benne, mert a hit kegyelme erősíthet meg szívben, lélekben, eggyé válásban. S akkor már tudsz működni nemcsak önmagad részében, hanem a felebaráttal, a testvérral a mindennap jelenlétében.

Bízzatok az ima erejében és a kegyelem jelenlétének működésében, amelyet nemcsak a bűnbánat, hanem minden Golgotán ajándékuul adom nektek, árasztom felétek, és hogy ha megnyitjátok szíveteket, és befogadjátok, és megengeditek, hogy ez a kegyelem szeretete éljen bennetek, és működjön rajtatok, bennetek, és vezessen, de ne a ti akaratotok szerint, hanem ráhagyatkozva a kegyelemre, a szeretetre és a Szentlélekre. És ha azok mind jelen vannak benned, akkor érzed a működő erőt a mindennap jelenlétének, felismerésének elfogadásában.

Ennek reményében árasztom reátok kiválasztott Mária testvér által áldásomat, hogy áradjon reátok a Szentlélek kegyelme a szeretettel, a felismeréssel, hogy elfoglalhassa a helyét szívetekben, lelketekben, és működhessen rajtatok, bennetek, és ha szükséges, tudjatok változni, változtatni, és ha kell, akkor tudjatok szeretettel működni a testvéri, felebaráti szeretetben és az embertársaitok jelenlétében.

Így áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme, a szeretet áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, működjön rajtatok, bennetek, és vezessen a meghívás küldetésében az élet-útpályáitokon, és ha szükség van a segítségnyújtásra, akkor legyetek jelen a felebarát-embertársaitok felé.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

6. tanítás

2026. március 27.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat hatodik Golgotáján.

S köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben vannak jelen, és lélekben kísérték el benneteket.

A mai tanítás nem volt ismeretlen számotokra, mert a bűnbánat-időben, hogy jobban és jobban jelen vagyunk, és haladunk előre, így már egészen az a tanítás jött el számotokra – hogy is kezdődik ugye? Hogy hat nappal húsvét előtt, amikor Betániába megyek, Lázárhoz, akit feltámasztottam a halálból, és ők ekkor vacsorát készítenek tiszteletünkre.

De ez a tanítás nem kimondottan most a vacsoráról szól felétek és hozzátok, hanem inkább arról, hogyan és miképpen vagyunk jelen a szeretet jelenlétében. Hisz itten örömmel jöttünk össze, örömmel vettünk részt a családnál. Az egyik testvér ugye felszolgál, a másik ott ül Mellettem, a harmadik pedig hoz egy fontért illatos nárduszojat, amivel megkeni lábam, és hajával megtörli. Az illat eltöltötte az egész helyiséget, szinte annyira erős volt, hogy némely meg is jegyzi, az egyik apostol, hogy ezt el kellett volna inkább adni a kereskedőknél háromszáz dinárért, és majdan szétosztani a szegények között.

De ezt ő nem azért mondotta, mert gondja lett volna a szegényekre, hanem azért, mert őt már úgy nevezték, hogy tolvaj volt, ő kezelte a kassa pénzét, amelyből el-elvett.

Az olaj, amely jelen volt, és betöltötte az illattal az egész helyiséget, amire ő azt mondotta, hogy el kellett volna adni, szóltam neki, hogy:

– Ne bántsд őt! Hisz temetésem napjára készíti elő.

Amit még akkor nem értettek többen és többen a jelenlévők közül sem, és tanítványaim közül sem, hogy jelen vagyok közöttük, jól érezzük magunkat, még el sem jött a kovásztalan kenyér ünnepe, a húsvét, és Én, Jézus Krisztus Uruk arról beszélek, hogy temetésem előkészületére fogadtam el tőle.

Hisz Én ezért jöttem, az Atya Engem ezért küldött, hogy először gyermekként elhoztam a szeretetet, a fényt és a békét. Majdan növekedtem, és tanítottam. Később kiválasztottam tanítványaimat, akiket tanítani kezdtem. És ahogy így haladtunk előre, eljutottunk ahhoz a tanításhoz, amely ma van jelen számotokra a bűnbánat hatodik Golgotáján, hogy elő kell készülnöm a temetésem napjára, és Mária, aki vette ezt az olajat, és megkenete lábamat, és hajával megtörölte, ő tudta, „hogyan és miképpen legyen jelen a Mesterünk mellett, hisz a megbocsájtás kegyelmében részesített, és én akkor ígéretet tettem, hogy már többé nem vétkezem, én az Urat fogom szolgálni, és követni”. És ezt nemcsak mondotta, hanem meg is ígérte. Az ígéretében megpróbált úgy cselekedni, ami helyes.

Mert készültek ugyan a húsvétra, a kovásztalan kenyér ünnepére, csak nem arra gondoltak, hogy ez az ünnep most nem olyan lesz, mint máskor. Ez az ünnep már Róla fog szólni, a Mesterről, vagyis Rólam, Jézus Krisztus Uratokról. Mert felkészíti testvéreimet a tanítványaimban, mert itt azt is mondtam ugye, e tanítványomnak, nemcsak azt, hogy hagyja békén, mert a temetésem napjára készíti elő, hanem azt is mondtam:

– Szegények mindig lesznek veletek. De Én, Jézus Krisztus Uratok nem leszek mindig veletek.

Mert itt ugyan a temetésről beszélünk az olaj megkenésével, de viszont majd tovább haladunk, amikor már oda érünk a húsvéhoz, vagy ahogy itt mondták, a kovásztalan kenyér ünnepéhez, hogy a Feltámadás kegyelme eljőjön felénk és felétek. És akkor érzitek, hogy a tanítások mondanivalója így épült egymásra, és így jutottunk el a mai tanításra, s a mai tanításból majd a következőre.

De most még itt vagyok köztetek, még elfogadtam a kegyelmi ajándékot, amit lábamra kentek, elfogadtam az együttlétet a vacsorában és az örömben.

Nekünk is néha meg kell nyílni, hogy felismerjük a kegyelmeket, elfogadhassuk, szívünkbe zárhassuk, és működik rajtunk, és akkor már a szeretet is erőt ad a mindennapokhoz e mindennapokban, amelynek részeivé válunk. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam tanítványaimnak:

– Most még veletek vagyok, de nem mindig maradok veletek. Most örülünk az együttlétben, de nem mindig öröm, amikor nem láttok, s amikor nem érzitek jelenlétem szeretetét a kegyelemben, amely felétek árad.

Ezért kell elgondolkodni azon, ahogy a tanítvány arra gondolt, hogy háromszáz dinárért eladni a kenetet az illatos kenetben, és szétosztani a szegények között.

A mai jelenben is vannak szegények. És hányan és hányan veszik észre, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok veletek vagyok-e, és jelen vagyok-e. Vagy ti is azt veszitek észre, mint tanítványaim, akiknek azt mondtam:

– Most még itt vagyok, és veletek vagyok. De eljön az idő, amikor nem láttok, és nem leszek veletek.

De nem szabad elcsüggedni, elszomorkodni, hanem szívünkbe kell nézni, mert ott mindig jelen lehetek, hisz befogadunk a szentáldozásban, helyet készítünk az eggyé váláshoz, hisz tabernákulumot alakítunk ki, és a tabernákulumban te helyet foglalsz, és így már eggyé válva a kegyelem szeretetében, hogy megmaradhassak veletek és bennetek, hogy felismerjétek a kegyelem szeretetét, amelyet ajándéku­l árasztok számotokra a betöltekezéshez a felismerés révén. S akkor ti is nem szomorkodtok, mint tanítványaim először.

Most még itt vagyok veletek, de nem mindig leszek köztetek és veletek. S akkor már szomorúság ül az ember szívére, lelkére, elgondolkodva, hogyan és miképpen alakítsam ki az életemet. De az élet kegyelme, az mindig jelen van, csak fel kell ismerni, és tudni kell elfogadni, és megengedni, hogy működjön rajtad, benned a felismerés részében.

S akkor ez a mai tanítás is, nem azt mondom, hogy nehéz, nem azt mondom, hogy nem lehet megérteni. Ez a tanítás már egy kicsit azt tükrözi, hogy közeledik az ünnep, már csak pár nap van, de az is előtérbe helyezkedik, hogy nem maradok mindig veletek. S addig kell örülni, míg veletek vagyok, jelen vagyok, és láttok, és megpróbálunk e szerint cselekedni és élni.

Mert ahogy mondtam, szegények mindig voltak, és lesznek, de Én nem biztos, hogy mindig veletek leszek. Ahhoz is meg kell nyílni szívben, lélekben, hogy a felismerés megtörténjék, és majdan elfoglalva a helyet, amelyet elkészítünk Számodra, Uram, Jézusom, a mindennapokban, a kegyelem szeretete révén. S akkor öröm járja át szívünket, lelkünket, és nem csak a szomorúság ül arcotokra, kétségbeesve, hogy hogyan és miképpen alakítsam ki a mindennapi életet e jelenlét szeretetével. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok ebben a tanításban pont ezt adtam számotokra, hogy Mária megken az illatos nárduszo­lajjal, és Én ezt már temetésem előkészületének veszem.

Ebből lehet arra következtetni, hogy nem hagyom el a testvéreimet a felebaráti szeretetben, mert aki a jelenlétben Felém szeretettel közeledik, és szeretettel vagyunk jelen, azoknak Én is megadom a kegyelmi ajándékokat, feljűk árasztom, hogy befogadhassák, bezárhassák szívűkbe, és megengedhessék, működjék rajtuk, bennűk, és ha szükséges, a változásokban, a cselekedetek révén tudjuk haladni a mindennapokban, a mindennapokhoz.

És akkor mi a tanítás révén nem olyanok akarunk lenni, mint az a tanítvány, aki készül elárulni, és aki még a temetésem előkészűletének olaját is az illat megtapasztalásával, „hát talán el kellett volna adni”. Holott ez a testvér szűve szeretetével hozta, hogy megkenhesse lábamat, és hajával megtörölhesse, mert érezte, hogy a kegyelmeket, amelyeket megkapott, elfogadott, szívűbe zárt, már a működés jelenlétűben van.

Így kell a földi életben is felismerni a kegyelmeket az ajándék részűben, elfogadni mindazt, amit tanítványaimnak adok, elfogadni mindazt, amit

felétek árasztok, hogy az eggyé válás a felismerésében tudjon vezetni benneteket a mindennapokban, a mindennapokhoz.

És ez a tanítás után egyre közelebb és közelebb kerülünk a csodálatos ünnephez, és Én már úgy mondom, ahogy ma itt jelen volt számotokra. Itt az van mondva, hogy hat nappal húsvét előtt – Én meg azt mondom: a következő találkozásunk már húsvét Feltámadás fényében jön el felétek és hozzátok.

Ezért árasztom reátok kiválasztott Mária keze által áldásomat, e bűnbánat hatodik Golgotájának tanítását, hogy felkészüljünk erre a hetedik hétre, hogy megkaphassuk mindazt, amire szükségünk van, és amire vágyakozunk, és ez által érezzük, hogy a kegyelmek e bűnbánat-időben hogyan áradtak felétek, hogy első volt a kísértő, utána volt az irgalmasság, hogy legyünk olyan irgalmasok, mint Atyám. Utána jött a törvény, hogy a törvénynek egy betűjét sem lehet megváltoztatni, vagy kihagyni. Az imádság, hogy az imádsággal hogyan tudunk előre haladni. Majdan a bűnbocsánat, hogy mindenkinek nem egyszer, nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsájtani, és akkor érezzük, hogy a tanításoknak a mondanivalója hétről hétre hogyan volt jelen számotokra, egymásra épülve, hogyan tudunk belőle erőt meríteni, hogyan lehet kapaszkodónk, és hogyan erősödök meg a mindennap jelenlétében. És ahogy mondtam e bűnbánat-időben kétszer is: Súlyt nyomtam egy kicsit arra, hogy az imának értéke van, működése a kegyelemben. És hogy engeszteljete, imádkozzatok, és bízzatok az imának az erejében, amely megváltoztathat, néha nemcsak apró, pici dolgokat, hanem nagyobbakat is, amiről lehet, hogy nincsen még elképzelésetek, hogy megtörténhet, de az ima ereje változtathat rajta. Ezért nem szabad soha abbahagyni az imának az értékét és kegyelmét, amely felétek árad az ima elmondásával, és szinte úgy érzed, felmelegedtél, mint a fénysugár, amely reátok áradt, átölel, megerősít, felmelegít, hogy készen állhassál te is az útra, mint a tanítványaim, hogy haladhassatok rajta.

S ezért fog áldásom ma így áradni felétek kiválasztott Mária keze által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme a fénysugár szeretetével, melegségével áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, melegítsen fel, és megerősödjön, hogy készen állhassatok a kérésemre, amellyel felétek és hozzátok fordultam, különösképpen e bűnbánat-időben, és a mai Golgotán is a tanításban, a megtapasztalásban és az ima erejének kegyelmi ajándékában.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Feltámadás

2026. április 5.

Mária:

...a fényben egy angyal, ki oda ment a Sírhoz, elgörgette nagy robajjal a követ. És ahogy a kő (...), nyílik a Sír, és a Sírban fény van jelen. A katonák megijednek, szemük elé kezeiket teszik, bemennek, beszélnek. Ott azt látják, hogy a Sír nyílásában ott áll tündöklő fehérben a Názáreti.

A katonák (...), szinte (...)

Az Élet megtörte e halált.

Ó, dicsőséges, fényes hajnal!

Üres már a Sír, hisz a fény megjelenik a Sírban, és a Názáreti kijött a Sírból.

A katonák (...), kezeiket a szemük elé tették (...)

Az *Írás* a jövődőlésében beteljesedik.

– Egy rövid idő, amit még veletek töltök, és egy rövid idő, amikor nem leszek veletek.

De íme, e dicső, fényes hajnal meghozta e kegyelmet e Feltámadás részében. Mert az Élet megtörte a halált, és az Élet erősebb lett a haláltól. S ez az Élet már örökké jelen lesz. De ennek, az *Írás* szerint, meg kellett történnie. És a Sír, üres Sír a kő elmozdításával azt mutatja, hogy a Test megpihent, megerősödött, és most már nem maradhat ott e Sír (...) Mert az Élet ismét jelen van, és erősebb e haláltól.

Íme, e hely, Uram, ahol a Golgota megelevenedett. De most ez a dicső hajnal már nem a fájdalmat, és nem a nehézséget hozza el számunkra, hanem a dicső fénylő Feltámadást, azt a Feltámadást, amire már készülődtünk, és vártuk.

Itt jelen a kegyelem, a fénysugár, amely reánk árad, átölel, felmelegít és megerősít, mert a tündöklő fény e hajnalban erőt áraszt szívünkhöz, lelkünkhöz a megerősödéshez és megerősítésében.

A jelen lévő testvérek énekelnek:

Örvendetes napunk támadt...

Jézus Krisztus Urunk:

Asszonyok a Sírnál állva remegnek, látják, üres a Sír. Sietnek, hogy megvigyék a jó hírt a tanítványok részére. És ahogy megfordulnak, elindulnak, Jézus jön velük szembe, megszólítja őket:

– Üdv nektek!

Erre pedig ők oda mentek, leborultak Előtte, átkarolták lábát. Jézus ismét így szól feléjük:

– Ne féljete! Álljatok fel, és siessetek, vigyétek testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, mert ott viszontláthatnak, és találkozhatnak.

Ők, ahogy elindultak, már az örök a városba értek. Igyekeztek az úton az asszonyok is, de az örök elmentek a főpapokhoz, és elmondták, mi történt. Ekkor ők a vénekkel tanácsot tartottak, majd az után így döntöttek:

– Sok pénzt adunk a katonáknak, és azt mondjuk nekik, mondják azt, hogy amíg ők éjnek idején aludtak, eljöttek az Ő tanítványai, és ellopták a Holttestet. Ha a helytartó tudomást szerez róla, ne féljete, kimentünk benneteket, és őt megnyugtadjuk.

Az örök elfogadták a pénzt, s kimentek a városba, és mindenhol azokat mondták, amelyet rájuk bízta.

Ez a szóbeszéd a mai nap is jelen van még mindig a zsidók között.

Mária:

Köszönjük, Uram, e tanításodat a Feltámadás hajnalával.

Jézus Krisztus Urunk:

De a tanítás mondanivalója röviden csak annyi, hogy: Menjete Elöttem, mert viszontláthattok Engem.

A másik része pedig az, hogy pont a katonák, akiknek őrizni kellett volna a Sírt, ők aludtak el? És ezt jóváhagyják a főpapok és a vén tanácstagjai. Mert nem tudták elfogadni azt, amit mondtam nekik, hogy:

– Ezt a templomot lebonthatjátok, s Én három nap alatt felépítem.

Ők a kőtemplomról beszéltek, Én pedig a saját Testtemplomomról, amely e dicső hajnal feltámadásában az *Írás* szerint bekövetkezett és megtörtént, és félelmükben nem tudták, hogyan kell ezzel nekik – megbarátkozni, elfogadni? Inkább arra biztatják a katonákat a pénz elfogadásának ellenében, hogy azt a hazugságot terjesszék, amit rájuk bízott a főpap és a vén tanácsa, akik maguk között ezt megbeszélve eldöntötték.

De ennek a hajnalnak el kellett jönnie, hisz az Atya elküldte az Ő Szeretett Fiát. Először élte a földi életét, felnőttként tanított, vállalta a szenvedést, a Kereszthalált, a Sírba helyezést, hogy a Feltámadás dicső hajnala megérkezzen e kegyelemmel, ami Új Életet és erőt ad mindazoknak, akik hisznek e igazság jelenlétében.

Mária:

Köszönjük a tanításodat, Uram!

Jézus Krisztus Urunk:

Most pedig összefogjuk kezeinket. Imával köszöntjük e dicső hajnal, ünnep jelenlétét épp úgy, ahogy tanítványaimat tanítottam, vagy ahogy ezen a helyen az első év szeretete ünnepe előtt egy estében, hogy az ima szinte egy szájként, átéléssel és megfontolva legyen számunkra jelen.

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved.

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Köszöntsük az Édesanyát, aki mindig Fia mellett van.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!

Az Úr van Teveled.

Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Áradjon reátok e hajnal fényének tündöklő melegsége. Öleljen át benneteket szívvel, lélekkel és egész lényetekkel. Zárjátok be, amit elfogadtatok, hogy a tiétek lehessen. És ebből a fényből merítsetek erőt a nehézség küzdelmeiben, amikor megjelennek éppen rajtatok, bennetek vagy előttetek. De soha nem kell félni, soha nem kell aggodalmaskodni, hanem mindig önmagunkba nézni, és magunk elé vetíteni: „Én Jézus testvére vagyok. Ott voltam a hajnali fényben, elfogadtam, szívembe zártam, és ebből meríthetek erőt, hogy ezek a félelmi aggályok mielőbb elhagyják az én szívemet és az én lelkemet.”

Mert ha ezt nem tudjuk megtenni, felismerni és elfogadni, hogy ez megtörtént e hajnal pillanatában, és bennetek van, akkor elindulhat a testetekben a rombolás, ami által sérül a szív és sérül a lélek, és már akkor nem érzed magad egész embernek. Pedig Én, Jézus Krisztus Uratok mindig egy egész embert kerestem, emeltem ki az út porából, megadtam számára a meghívást a küldetés, követés útjához.

Most pedig, a ti szavakat használva, mert most már többen arra gondoltatok: „A szenvedésnek vége lett? Készüljünk, biztos, a Feltámadás öröme is megadja nekünk a segítséget a kegyelem által, és talán már egy kicsit, csak egy kicsit örülhetünk.”

De hogy ez az öröm jelen legyen szívetekben, az énekkel hálát adunk ezért a hosszú időszakért, és a hálát kiválasztott Mária testvérem mindazon testvérei felé adja, ahogy a Golgotán is sokszor hallottátok, de most e hajnalban, hogy elfogadtátok, mikor mondotta:

– Jövő héten is várlak benneteket, aki tud. És kérem Jézusunkat, adja meg a hívást számotokra.

És sokan megéreztek szívetekben ezt a hívást, és eljöttetek, mert a péntek napjaiban, azért el kell mondanom, már korán félelem volt benne is:

– Uram, ugye leszünk? Ugye lesznek, akik velem jönnek?

És mindig voltatok, és szinte, mondhatni, sokszor könnyeivel köszönte Felém, és ajánlott fel benneteket.

Most ez a hálaének ne csak e dicső hajnalnak és e Feltámadásnak szóljon, hanem nektek is, akik félretettetek mindent, és elfogadtátok hívásomat, és eljöttetek e helyre, hogy örüljetek egymásnak, és egyek legyetek e megjelenő fájdalomban, amelynek részeseivé váltatok.

Jelen lévő testvérek:

Téged, Isten, dicsérünk...

Jézus Krisztus Urunk:

Valóban, nem hagylak benneteket soha szégyenben, mert a fénysugár, amellyel már sokszor megáldottalak, ajándéku adtam, hogy erőt merítsetek belőle, e dicső fény hajnalában is részesülhettetek, amelyet szívetekbe zártatok, és így az életben erősek maradhattok, mert a Feltámadás az Új Élet szeretetének kegyelmét hozta el mindazoknak, akik hisznek a Feltámadás örömében.

Íme, itt a Kereszt, amely a megváltásotok keresztje, hisz ha ez nem történik meg, akkor nincs megváltás az emberiségnek.

Erre a Keresztre azért kell úgy tekinteni, hogy „értem is vállaltad, Uram, e Kereszthalált, az én megváltásomért, hogy engem is megerősíthessél, és Hozzád tartozhassak”.

És mikor itt imádkozol, vagy énekelsz, akkor legyen szemed előtt ez a Dicső Kereszt, amely ugyanakkor, abban a pillanatában, sokan és sokan úgy gondolták, hogy ez a megszégyenítés keresztje a megaláztatásában a Názáretinek, holott ez is meg volt ugye írva, és az *Írás* itt is beteljesedett.

De ez a Kereszt a Megváltás Dicső Keresztje, és ez a Kereszt szintén megadja számotokra mindazon kegyelmeket, amelyre szükséged van, és ha leborulsz előtte, és kéred segítségét az imafelajánlásodban, meghallgatásra talál, és megkapod mindazt, amire vágyakozol. Csak hinned és bíznod kell benne.

Az útszéli kereszteknel mindig Mária szolgámat a kezdetekben is tanítottam. Mindig keresztet vetve, és azt mondani: Ó, Dicső Kereszt! Megváltottál engem, és most már Hozzád tartozhatom. A tanítást megkaptam én Tőled.

Köszöntünk, Téged, ó, Édesanya, aki mindig Fiad mellett voltál, óvtad, védted, nevelted! Majd, mikor felnőtté vált, elfogadtad mindazt, amire felkészített Téged, hogy Neki most már innen el kell mennie, és azon az úton járni, amelyre az Atya felkészítette, és elküldte.

Te megértetted ezt Fiadtól, de mégis mindig Szívedben hordoztad, amikor nem lehettél Mellette. De a nagy fájdalomában elkísérted az úton, és próbáltad Anyai Szíveddel átölelni az Egyszülött Magzatod (...).

A Keresztnél minket Neked adott, hisz azt mondotta, nemcsak a Szeretett Tanítványra, hanem mindazon testvéreire, akik hiszünk Benne, és követjük Őt, hogy:

– Íme, a te Anyád.

És ez által mi is a Te gyermekeid lettünk, Hozzád jövünk, oly sokszor lerakjuk fájdalmunkat, bánatunkat, de az örömünket is megosztjuk Veled, hogy ne csak a fájdalom és a bánat öleljen át Téged, hanem az örömünk is, amikor érezzük, hogy az Édesanya Anyai Szívét megnyitotta gyermekei felé, és elfogadta mindazt, amivel Hozzája fordultunk, és Ő, ki legközelebb áll Fiához, elvitte Fia elé, hogy kiesdekelje számunkra mindazon segítő kegyelmeket a meghallgatásban, amire szükség van, ami által (...), hogy az imának az ereje milyen nagy, és hogyan (...) meg számunkra minden kegyelmet a segítségnyújtásunkban a mindennapokban.

Édesanya! Maradj velünk, segíts nekünk, fogd kezeinket, és vezess e élet-útpályánkon e dicső hajnal Feltámadásában és életünk folyamán.

Fogadd el, mikor a gyermeked Hozzád megy. Lehet, hogy felajánló imával, kéréssel, fohással vagy a mérhetetlen hála örömével, hogy a Te Szívedet mi is meg tudjuk erősíteni az ima kegyelmével a jelenlétünk (...)

Köszöntelek, ó, Édesanya, kinek mindenki a gyermeke, akik elfogadnak Téged!